

Karolina Kučerová: Pivoňský klášter a jeho děti v čase, magisterská práce, počítačový otisk, str. 197 + obr. Přílohy, UK HTF, Praha 2007

Oponentský posudek vypracoval: **Prof. Dr. Jan B. Lášek**

Odevzdaná magisterská práce svědčí o tom, že její autorka na ní dlouhou dobou a pilně pracovala. Tomu odpovídá i výsledek jejího snažení. Velmi cením metodu, kterou zvolila: téma samo je dost složité právě vzhledem k absenci pramenné základny, které vzala za své během husitských válek či někdy později.

Kandidátka se nevyhýbá tomu, aby poctivě převyprávěla legendy, které jsou spojené se vznikem kláštera, včetně uvedení jejích pramenů. Dobře však ví, že na jedné straně je legenda, na straně druhé ověřitelná fakta a více či méně obecně přijatý názor na problém, který se vykryštoval během posledních dvou století kritického bádání. Možná by stálo za úvahu zasadit vznik kláštera více do německých kolonizačních vln 13. století. Zde by se sice dostala ještě více na pole hypotéz, které však jsou docela dobře možné. Ostatně autorka si je této eventuality vědoma, ale nerozvádí ji podrobněji.

Opatrně přijímá názor, že klášter byl založen v polovině 13. stol. – jak to ostatně tvrdí většina kritických moderních badatelů (např. E. Maur). Dost se zabývá reáliemi (hospodářství, pivovarnictví), zbožnými legendami, které jsou s klášterem spojeny. Velkou pozornost věnuje oslavám údajného 700. výročí trvání kláštera v r. 1740, kde v češtině tlumočí průběh oslav. Zdařile líčí i další osudy kláštera po jeho zrušení v době josefínských reforem. Místy se projevuje závislost na katolické literatuře, např. při negativním hodnocení vztahu husitů ke klášterům. Zde bych doporučoval být opatrnější.

Autorka si je dobře vědoma, že pramenná základna je k danému tématu slabá, pokouší se však velmi kultivovaně ukázat k některým obecným jevům. Činí tak na základě dobré literatury (např. Aron Gurevič) a výsledek je proto také velmi dobrý.

Po stránce řemeslné je velmi zdatná, přesto ji občas něco unikne a do textu se vloudí zcela drobná nepřesnost. Např. na str. 18 v poznámce č. 9. je odkaz na Vilémity s tím, že jsou v appendixu 4.5, kde je ovšem nenajdeme (správně 5.4.). Věcná chyba je na stránce 143 kde je několikrát označen Codex iuris canonici jako Corpus. Kodex z r. 1917 a pak z r. 1983 je náhradou korpusu... Těchto drobností je v práci víc, ale v žádném případě neruší celkový velmi příznivý dojem. Autorka umí pracovat s prameny i se sekundární literaturou.

Určitou záhadou je, proč přiložila tak rozsáhlou přílohu. Sama práce je dostatečně velká a kvalitní. Dějiny mnišství a jednotlivých řádů v příloze – to vše je podáno zcela korektně, nicméně v české literatuře jsou tato fakta dobře dostupná a stačilo by uvést odkazy, kde jsou. Ale i v příloze kandidátka ukázala

značnou sečtělost a orientaci v literatuře, včetně literatury cizojazyčné. A za to je třeba ji také pochválit.

Kandidátka si je dobře vědoma, jakou roli hráli augustiniáni v církevní reformě v Čechách ve 14. století. Právě tím, že zde byla závislá na Kadlecovi a na příloze k Marrouově knížce o sv. Augustinovi, se jí otevřely správné obzory.

Jak jsem již konstatoval, práce využívá kritických vědeckých metod, přesto však není uzavřena k ústní tradici církve – kterou čtenáři nenutí, ale věcně o ní informuje. Právě tím se rozprava liší od běžných prací z profánních dějin a zůstává na poli historiografie církevní.

Obrazové přílohy nejsou nikterak přebujelé – oceňuji jejich střízlivost, originalitu a vypovídací hodnotu.

Závěr: práci jednoznačně doporučuji k přijetí. Vzhledem k metodě, zpracování a dobré technické úrovni navrhuji, aby byla hodnocena známkou **v ý b o r n ě**. K tomuto návrhu mě vede také fakt, že autorka se snaží vidět své téma nikoliv pouze jako regionální, ale z evropské perspektivy – a o tom vydává právě svědectví její literární rozhled.

V Praze, dne 2. září 2007

